

Anguita ha mogut una peça més en la seva ofensiva contra Ribó. Ha donat carta d'interlocutor al Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC) per començar a preparar una plataforma en el cas que el PSUC decideixi dissoldre's. La cita, a la primavera.

Anguita activa la refundació comunista

"És necessari a Catalunya un únic Partit Comunista on estiguem tots els comunistes catalans (...). Volem manifestar-vos que, per part del PCC, estem en disposició de construir i participar unitàriament en un procés d'unitat sense qüestionar en quina casa sigui: la del PSUC o una altra. O construir una casa nova però que respongui a un Partit Comunista on estiguem totes i tots els comunistes". Aquest partit hauria de treballar "des de la seva particularitat, des de la seva sobirania, però estretament lligat, col·laborant, treballant, amb el PCE". Són paraules pronunciades per Marià Pere, secretari general del Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC), en el catorzè congrés del Partit Comunista d'Espanya, celebrat ara fa un any.

En aquell congrés, els comunistes espanyols havien convidat una àmplia delegació del PCC, de fins a 18 membres, com a gest més significatiu de la seva voluntat d'ampliar les seves relacions a Catalunya, més enllà del qui havia estat fins aquell moment el seu interlocutor històric únic, el PSUC. El PCC va correspondre a aquell gest anunciant amb tota solemnitat la seva voluntat de treballar conjuntament amb el PCE per reactivar l'espai comunista a Catalunya, amb el PSUC o sense, si és que finalment els seus dirigents decideixen dissoldre'l, com inicialment està previst. Marià Pere va acomiadar la seva intervenció emotivament,

confessant als delegats del PCE que la delegació del PCC tornava a casa amb "la sensació d'haver estat a casa".

"Ens trobem a casa nostra aquí, amb vosaltres". Unes paraules que difícilment haurien pogut ser pronunciades l'any 1981, quan els comunistes ortodoxos catalans es van escindir del PSUC, disconformes amb la línia eurocomunista

capdavant i els dirigents del PCE. Diferències que tenen també la seva traducció en les relacions entre Izquierda Unida i Iniciativa per Catalunya. Tot això justament quan la direcció del PSUC estudia la dissolució de l'històric partit comunista català, una possibilitat que irrita tant el PCE com els sectors més immobilitats del partit.

Els contactes entre PCE i PCC es van reprendre oficiosament ja fa uns anys. La primera oficialització es va produir en el tretzè congrés del PCE, on una delegació del PCC ja hi va assistir, tot i que menys nombrosa i amb menys protagonisme que en el catorzè. Durant els darrers cinc anys les relacions estables entre ambdós partits han tingut la visualització més evident en l'intercanvi d'articles en les respectives publicacions o en la presència d'un estand del PCC en la festa anual del PCE.

La primera concreció orgànica d'aquestes relacions es va donar entre les joventuts d'ambdós partits. Les joventuts del PCE han signat un protocol de relació amb les joventuts del PCC, els Col·lectius de Joves Comunistes, d'ençà que les joventuts del PSUC van decidir *congelar-se* arran de la creació el 1990 de Joves amb Iniciativa. Quant als partits, entre el PCE i el PCC hi ha una "plena normalitat de relacions", però de moment no s'ha anat més enllà, a l'espera de veure què passa amb el PSUC. L'històric partit comunista català

"En el cas que el PSUC acabés desapareixent, l'objectiu del PCE és crear una nova força comunista a Catalunya, amb l'ajuda del PCC."

adoptada pel partit. Aquest grup, encapçalat aleshores per Pere Ardiaca, va fundar el PCC. A nivell estatal també es va reproduir la divisió. Quinze anys després, les coses han canviat molt.

Les diferències han anat desapareixent a mesura que el socialisme real s'anava esmicolant, seguint l'ona expansiva que va provocar la caiguda del mur de Berlín. Ara el PCE i el PCC han redescobert les seves coincidències, coincidint amb l'augment de les discrepàncies entre els dirigents del PSUC amb Ribó al

té previst celebrar el seu congrés a finals de març o principis d'abril de l'any que ve. La intenció de la direcció actual és dissoldre el partit, però aquesta proposta ha despertat la reticència de sectors històrics, encapçalats per Gregorio López Raimundo, o l'oposició de sectors obertament anguitistes, amb Alfred Clemente al capdavant. Per dissoldre el PSUC, cal reunir una majoria superior al 60% de vots favorables dels delegats, cosa que, ara per ara, la direcció actual no s'atreveix a assegurar que podrà aconseguir.

Nucli dur. El PCE, aquest procés del PSUC l'ha observat sempre amb evident malestar. El nucli dur del partit, format entre d'altres per Paco Frutos, Víctor Díaz i Manolo Monedeo, que rebutja la desaparició de l'espai comunista organitzat a Catalunya, treballa actualment en una doble direcció. La primera és intentar evitar la desaparició del PSUC o si més no dificultar-la, fent costat obertament a aquells sectors contraris a la dissolució. I l'altra,

mantenir i potenciar el diàleg amb el Partit dels Comunistes de Catalunya. En el cas que el PSUC acabés desapareixent, l'objectiu del PCE seria crear una nova força comunista que sortiria de la suma dels descontents del PSUC i el PCC. Anguita ja va avisar fa mesos: "si el PSUC desapareix, respondrem en cinc minuts".

Davant d'aquesta situació, el PCC ha decidit esperar esdeveniments, conscient que el temps juga al seu favor. Però l'agenda està molt clara. El PSUC té previst celebrar el seu congrés a finals de març o principis d'abril. El PCC ha convocat el seu justament poques setmanes després, a principis de maig, amb la intenció evident de recollir-ne els resultats. Jordi Miralles, portaveu del partit, explica que la seva formació treballa pel "retrobarment de tots els comunistes catalans en un únic partit, i que per aconseguir això el PCC està disposat a discutir totes les possibilitats". Els dirigents del PCC són conscients que per a determinats militants del PSUC, la possibilitat d'entrar en el PCC se'ls fa força

incòmoda, per culpa de més d'una dècada d'enfrontaments. Per tant, no exclouen la possibilitat de crear una nova força, "per superar els personalismes que va crear l'escissió" de 1981. Miralles nega que una força d'aquestes característiques nasqués satel·litzada pel PCE, assegurant que es tractaria d'un partit "independent i amb projecte propi".

A l'espera que decideixi el PSUC en el seu congrés, la reactivació de l'espai comunista a Catalunya ha comportat automàticament un nou augment de la tensió en les ja prou conflictives relacions entre Iniciativa i Izquierda Unida. Actualment el PCC està coalitzat amb IC i Els Verds, però no pertany a Iniciativa. S'hi va integrar en el moment de la seva creació, el 1987, però en va sortir després de les eleccions autonòmiques de 1988. A les darreres eleccions autonòmiques i generals, celebrades l'any passat, va concórrer amb IC en règim de coalició, juntament amb Els Verds. En aquest marc, el passat dijous 28 de novembre, el PCC feia un pas més en la seva

Anguita observa de molt a prop el procés de dissolució del PSUC. El PCE considera que a Catalunya hi ha d'haver una força comunista organitzada.

La Fura dels Baus

manes

Del 5 de desembre al 4 de gener

sala Maria Aurèlia Capmany

MERCAT DE LES FLORS

Venda anticipada

TEL·ENTRADES

902 10 12 12

CAIXA DE CATALUNYA

• Taquilles de la Virreina, Rambla 99.

Organitza:

Ajuntament de Barcelona

Institut de Cultura

ARXIU / EFE

La plana major d'IU va assistir a la signatura de l'acord de col·laboració amb el PCC. Una sintonia orgànica i programàtica.

estratègia de recuperació del protagonisme dels sectors més ortodoxos de l'esquerra catalana signant un protocol de col·laboració bilateral amb IU.

El PCC justifica aquest acord assegurant que després de la seva quarta assemblea, Iniciativa s'ha convertit en un partit polític, i per tant, en paraules de Jordi Miralles, "ha deixat de ser l'expressió plural i unitària de l'esquerra transformadora de Catalunya". El fet que en la seva darrera assemblea Iniciativa hagi decidit prohibir la doble militància i s'hagi definit ideològicament com ecosocialista impedeix, segons els comunistes catalans, que IC sigui un instrument aglutinador de tota l'esquerra, i la converteix en un partit polític més. Per tant, ja no pot pretendre ser l'única interlocutora davant Izquierda Unida. Per Miralles, aquesta interlocució és patrimoni per igual dels tres partits que integren la coalició Iniciativa per Catalunya-Els Verds.

Aquesta opinió és compartida per la cúpula d'IU, sense excepcions, i per això, l'acte de signatura de l'acord de col·laboració amb el PCC va comptar amb la presència de Julio Anguita, Víctor Ríos, Rosa Aguilar, Pedro Granados i Mariano Santiso, a més de Marià Pere, Jordi Miralles i Celestino Sánchez per la banda catalana. En la conferència de premsa posterior a la signatu-

ra de l'acord, el número dos d'IU, Víctor de los Ríos, va recordar que la relació de la seva federació amb IC "no és exclusiva ni exclouent".

La sintonia entre IU i el PCC va molt més enllà de les qüestions orgàniques i es dona també en el terreny de les propostes programàtiques. El PCC, com IU, rebutja l'actual model de construcció europea dissenyat a Maastricht, està en contra del pacte de les pensions i veu amb moltes reticències el projecte d'acostament entre les esquerres. Tres posicions que sí que defensa IC. Aquesta coincidència no sembla que per ara hagi de desembocar de forma immediata en la creació d'Izquierda Unida a Catalunya. L'objectiu del PCC seria, per ara, amb l'ajuda del PCC, crear una força comunista a Catalunya. Aquesta força política podria continuar coalitzant-se amb IC, com ja ho fa el PCC, o plantejar-se concórrer a les eleccions en solitari. La segona possibilitat és vista amb moltes reticències pels comunistes catalans, que per ara prefereixen la coalició. Però un increment de l'allunyament entre IC i els comunistes ortodoxos en qüestions programàtiques centrals com les esmentades, podria acabar desembocant també en dues propostes electorals diferenciades.

Pere Martí